

Július 5-i lecke

A hívő százados

Kulcsvers: „Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott, és így szólt a követőihez: *Bizony mondom néktek, ilyen nagy hitet még Izráelben sem találtam.*”
Máté 8:10

Kiválasztott bibliai szakasz:
Máté 8:5–13

Krisztus földi szolgálata során számos csodát tett Kapernaumban, amely Galileában volt, többek között meggyógyította egy százados szolgáját. Ebben a beszámolóban ugyan nincs írásos említés arról, hogy ez a szolga jó szolga volt-e, de valószínűsíthető, hogy a százados rendezett ember volt. Az ilyen emberek általában engedelmes szolgákat keresnek és szereznek maguknak. Továbbá az Úrral folytatott párbeszédében kijelentette, hogy megszokta, hogy szolgálói azt teszik, amit ő utasít nekik. Bár pogány volt, a százados azt javasolta Jézusnak, hogy csupán mondja ki a szót. Hitt abban, hogy az Úrnak olyan hatalmas eszközök állnak a rendelkezésére, amelyek miatt nem szükséges, hogy személyesen meglátogassa és megérintse a szolgát a gyógyításához. Máté 8:5–9

A mai kulcsversünkből kiderül, hogy Jézus csodálkozott a római százados hitét látva. Ezzel szemben a zsidókat hitetlenség gyötörte azzal kapcsolatban, hogy ő valóban az általuk régóta várt

Messiás-e. „Mondom nektek: sokan jönnek majd keletről és nyugatról, és leülnek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában. Az ország fiait pedig a külső sötétségbe vetik: ott lesz sírás és fogcsikorgatás. Jézus pedig így szólt a századoshoz: Menj utadra; és amint hittél, úgy legyen neked. És szolgálja abban az órában meggyógyult.” Máté 8:11–13

Ezekből a szavakból azt a tanulságot vonhatjuk le, hogy Jézus hatalma korlátlan volt. Sőt, az áldásai arányosak azzal, hogy mennyire vagyunk képesek hit által befogadni őket; mert „hit nélkül” lehetetlen Istennek tetszeni. (Zsidókhöz írt levél 11:6). Így azok, akik nem képesek hitet gyakorolni, nem részesülhetnek a mennyei elhívás keretében felkínált áldásokban, hanem meg kell várniuk azt az időt, amikor Isten dicsőséges országa felállítatik a földön. Máté 6:10

A mennyei királyság osztályának magja pünkösdi napjától kezdve három és fél éven át zsidó volt, egészen addig, amíg Kornéliust befogadták az első pogány megtérőként. Azóta a zsidók és a pogányok közötti „elválasztó fal”, amely korábban megakadályozta az utóbbiakat abban, hogy teljes mértékben részesüljenek Isten kegyelmében, lebontásra került. (Efézus 2:14). Attól az időtől kezdve a mai napig az Úr „elhívta” és összegyűjtötte a tanítványokat minden nemzetből.

Bár a hűséges zsidók részesülni fognak a mennyei királyságban, a nemzetet elutasították, és a világ „sötétségébe” vetették. Közel húsz évszázadon át „sírással és fogcsikorgatással” volt a sorsuk. A Szentírás szerint azonban eljön az idő, amikor Isten kegyesen megbocsátja bűneiket, és megmenti őket nemzeti

vakságukból. (Jeremiás 31:31–34). A Messiási királyságban megáldottak lesznek, a föld minden nemzetségével együtt. Mózes első könyve 12:3; 28:14

Mennyire kellene örülniük Isten megszentelt szentjeinek ennek a csodálatos gondviselésnek! Mindazok, akik elfogadják az üdvösség ajánlatát, és engedelmesen alávetik magukat a Mennyei Atya nagyszerű tervének, amelynek célja a béke és az igazságosság örökre való megteremtése, elnyerik a tökéletes és örök életet a földön. Jelenések könyve 21:1-5